A°. 1843. N°. 95.

ARNHEMSCHE COURANT

(De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f.* 5 in de drie maanden.)

Zondag 14 Mei.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot zes regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Wat is waarheid in de lofprijzingen der ministeriële drukpers?

Wanneer men sommige lofredenen of verdedigingen leest en er, helaas! niet dagelijks de onwaarheid van ondervond, men zou meenen, dat wij sedert 1840 uit eene koperen in eene gouden eeuw zijn overgegaan; dat sedert dien tijd voorspoed, geluk, welvaart hunne rijkste gaven over dit land hebben uitgestort; dat regt, orde, vooruitgang, bloei zich overal hebben geopenbaard; dat wij van dien tijd af in een waar lui-lekkerland leven; dat alle grond tot klagten ontbreekt.

Men zou mogen vragen: hebben de Nederlanders, die dit beweren of zich laten betalen tot verspreiding van dergelijke onwaarheden, dan geene oogen of ooren? hebben de kwakzalverijen en goochelaarskunsten onzer zoogenaamde staatsmannen hen dan zoo zeer verblind en betooverd? of zij hebben alle schaamte afgeschud?

Men mag en moet deze vragen doen, wanneer men ziet, dat nog enkele menschen (hoewel het gelukkig *rari nantes in gurgite vasto* zijn) het wagen durven den lof uit te bazuinen of vertrouwen te vorderen voor mannen, die, wèl bezien, van niet ééne eenige wezenlijke verdienste blijk gegeven hebben, maar in ieder hunner daden hunne jammerlijke middelmatigheid ten toon spreiden.

Wij willen slechts enkele vragen doen en het antwoord zal de blinde of bezoldigde dienaars en handlangers der tegenwoordige regering beschamen.

Is het geene waarheid, dat zeldzaam ergens eene regering de teugels in handen nam onder gunstiger omstandigheden; met blijder verwachtingen door de natie begroet werd; in het bezit was eener uitgebreidere volksgunst, welke zij, zelfs met weinig te doen, zeer gemakkelijk had kunnen behouden, daar de fouten en dwalingen der vorige regering den zwarten grond uitmaakten, op welken iedere harer verrigtingen te helderder moest uitblinken?

Is het geene waarheid, dat die regering, welke zoo groote beloften gedaan had van eene meer volledige regeling en blootlegging van 's lands financiën, gedacht heeft genoeg gedaan te hebben, wanneer zij hare beloften slechts voor een zeer gering gedeelte hield en verder voortgegaan is met alles op den ouden voet te houden, de uitgaven al hooger en hooger heeft doen klimmen, hardnekkig weigert om aanzienlijke deelen der rijksinkomsten op de begrooting te brengen, gelijk pligt medebragt?

Is het geene waarheid, dat de grondwet slechts eene leus, geen beginsel is bij eene regering, welke hare stelligste voorschriften, als waren zij niet geschreven, behandelt, vreemdelingen uitdrijft, inkwartieringen ten laste van een of meer personen of gemeenten brengt; die besluiten laat nemen over de jagt enz. in wederspraak met de wetten; die de belangrijkste zaken nog altijd bij besluiten in plaats van bij wetten blijft regelen?

Is het geene waarheid, dat, in plaats van vooruitgang, overal òf eene hardnekkige volharding in het oude en gebrekkige gevonden wordt, òf eene armzalige poging om met iedereen goede vrienden te zijn, door nimmer een beginsel aan te kleven en op te volgen; maar altijd eenen middelweg te bewandelen?

Is het geene waarheid, dat achting voor het wezen der zaak, bevordering van het voortdurend belang der natie datgene is, wat men het meest door de regering ziet verwaarloozen, welke hare roeping alleen daarin schijnt te stellen, hoe zij de gunst van die personen zal kunnen winnen, van welker tegenstand zij eenige oogenblikkelijke hindernis verwacht? Is het geene waarheid, dat zij daarom ridderkruisen met verkwisting ronddeelt en aan dwaze titelzucht een wijd veld opent?

Is het geene waarheid, dat de tegenwoordige regering meer dan twee jaren liet verloopen, eer zij de eindregeling met België tot stand bragt?

Is het geene waarheid, dat zij zich daarbij alle voorwaarden, hoe nadeelig ook in ieder opzigt, moest laten welgevallen, zonder daarvoor op eene andere wijs eenige schadeloosstelling te erlangen?

Is het geene waarheid, dat zij zelve voor de zware verantwoordelijkheid, welke hare onhandigheid en zwakheid op haar geladen hadden, teruggedeinsd is en deze aan de vertegenwoordiging, ondanks derzelver onbevoegdheid, opgedwongen heeft?

Is het geene waarheid, dat zij, die beloofd had, de schuld te zullen verminderen, deze op nieuw vermeerderd heeft? dat zij, die gezegd had geene dispensatiën te zullen verleenen, voort blijft gaan daarmede kwistig te zijn, zonder op de vereischten, bij de grondwet bepaald, te letten?

Is het geene waarheid, dat de regering, om voor buitensporige uitgaven de stem der vertegenwoordiging te verwerven, buitensporige ramingen omtrent de opbrengst der belastingen gemaakt heeft, kasteelen in de lucht gebouwd heeft op wisselvallige koloniale baten?

Is het geene waarheid, dat eene verkeerde uitkomst daarvan haar in tijds in en buiten de Kamer voorspeld is, en zij die, als ware de zaak geene wederlegging waard, met minachting van zich stootte?

Is het geene waarheid, dat een der gelukkige gevolgen dier bekwaamheid, dier juiste berekeningen, dier voorzigtigheid der regering een deficit is van tien millioen, behalve hetgeen later blijken zal daarbij vergeten te zijn?

Is het geene waarheid, dat zij, in plaats van edelmoedig hare grove dwaling te erkennen, thans spreekt alsof haar die uitkomst nimmer voorzegd was; alsof een zoo groot te-kort niet in een jaar van volkomen rust en vrede, zonder eenige bijzondere ongunstige omstandigheid, had plaats gehad? Is het geene waarheid, dat zij nu de natie tracht wijs te maken, dat die gevolgen harer handelingen, tegen alle menschelijke berekening, alleen aan eene heillooze buitengewone handels-crisis is te schrijven, van welke crisis buiten de ministers niemand eenige kennis ontvangen heeft.

Wanneer men dit alles ziet en honderde andere zaken, daarmede overeenkomende, — wie begrijpt het dan, hoe men zich, zonder zich te schamen, aan de verdediging dier personen durft wagen, van hunnen arbeid, hun streven, hun bestuur eenige andere gevolgen durft voorstellen dan het verval en eindelijk het te niet gaan des vaderlands? Wie verrigt dan voor den koning en het vaderland eenen nuttigen arbeid, hij die er de oogen der natie en der regering opvestigt, en bekommerd of die woorden haar welgevallig mogen zijn; of hij, die met slaafsche vleijerij het kwaad stijft, en alzoo verbetering onmogelijk maakt?

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Belgrado, *27 april.* Met den post van gisteren is uit Konstantinopel hier een firman des sultans aangekomen, inhoudende, dat de hoofden en aanvoerders der laatste omwenteling, *Wutschitsch*, *Petronowitsch*, *Simitsch* en *Kiamil*-pacha naar Konstantinopel worden ontboden, ten einde zich te verantwoorden. Eene provisionele regering bestuurt vooreerst het vorstendom, en zij, die wegens de laatste voorvallen gevlugt zijn, keeren weder naar Servië terug. Heden wordt nog door de Oostenrijksche overheid deze tijding in Semlin bekend gemaakt. Eene nieuwe verkiezing van eenen vorst, welke tevens gelast is, zal wel eindigen met eene geheele uitsluiting van *Kara Georgewitsch* van den Servischen troon.

DUITSCHLAND.

Uit Franken, *8 mei.* Het Lodewijks-kanaal is thans sedert eenige dagen tusschen Bamberg en Neurenberg geopend, en wordt reeds vlijtig gebruikt. De weldaad dezer waterstraat zal men eerst dàn geheel weten te waarderen, wanneer dezelve in hare volle lengte voltooid is. In dit jaar heeft zij ons uit de vruchtbare Donau-streken reeds met aanzienlijke aanvoeren van graan verzorgd, welke anders met zware onkosten per as hierheen werden vervoerd.

PRUISSEN.

Dusseldorp, *8 mei.* Nadat aan de onderteekenaars der petitie, wegens intrekking van het verbod der *Rheinische Zeitung*, reeds den 31sten maart door het ministerie van binnenlandsche zaken een antwoord en eene teregtwijzing omtrent de in deze petitie opgenomen voorstellingen en gevoelens was medegedeeld, werden gisteren die advocaten, procureurs en notarissen, welke de petitie mede onderteekend hadden, op last van den minister van justitie voor den president van ons landgeregt ontboden, en aan hen medegedeeld, dat Zijne Majesteit met misnoegen bemerkt had, dat ook ambtenaren der justitie daaraan hadden deel genomen, om door het opstellen van petitiën en het verzamelen van onderteekeningen manifestatiën tegen de maatregelen der regering te maken; zij werden vervolgens uit dien hoofde aangemaand, zich *betere en rijpere inzigten omtrent maatschappelijke betrekkingen* te verschaffen.

ENGELAND.

Londen, *10 mei.* Gisteren avond heeft de graaf *van Roden*, in het Hoogerhuis, inlichtingen gevraagd wegens de houding, welke de ministers dachten aan te nemen met opzigt tot de opwinding der gemoederen in Ierland, ten behoeve van de afscheiding van dat eiland van Engeland. Ten dien einde werden toch groote massa's volks, in verschillende deelen van Ierland, te zamen gebragt, aan welke de meest opzettende taal door demagogen, en zelfs door roomsch-katholijke priesters, werd gehouden. De werkeloosheid, welke man

tegenover die bewegingen van de zijde des bewinds had opgemerkt, had wantrouwen en onrust bevorderd. Het was tijd, dat Hr. Ms. regering zich hiertegen verklaarde. Hij voorzag er anders de gevaarlijkste gevolgen van. Hij kon de verzekering geven, dat de groote meerderheid des volks in Ierland, zoowel roomsch-katholijken als protestanten, onwankelbaar getrouw was aan de regering; en dat velen slechts uit vrees de banieren van de volksmenners, ter verbreking van de Unie, volgden. Maar men mogt zich niet ontveinzen, dat de omstandigheden, waaronder die verbreking werd ingeroepen, nooit zoo gevaarlijk waren geweest als thans. Bij eene vorige gelegenheid, in 1830, meende hij, dat er geen enkele R. K. priester of bisschop ten gunste van de afscheuring van Ierland gestemd was; maar het was thans geheel anders daarmede gesteld. Indien de gewone wetten niet voldoende waren, om orde en rust te handhaven, waarom vroeg de regering dan geene ruimere magt van de wetgeving, om de beroerten te fnuiken. Immers wenschte hij te weten, of de regering maatregelen zou nemen om de gevaarlijke vereenigingen te stuiten, waardoor deze beroerten gevoed werden?

De hertog *van Wellington* antwoordde, dat Hr. Ms. regering ten volle bekend was met het bestaan dier vereenigingen, en de gevaarlijke gevolgen, welke zij konden hebben, wel doorzag. De regering was alzoo wel degelijk van voornemen, alle in haar vermogen staande maatregelen te nemen, om de Unie ongeschonden te handhaven, en alle ongeregeldheden te beteugelen, welke de rust des lands bedreigden.

— Thans zijn meer uitvoerige depeches uit Oost-indië ontvangen, welke het per telegraaf aangebragte laatste nieuws aanvullen. De kwade trouw der inlandsche ameers of opperhoofden, in hunnen aanslag op de residentie Hyderabad aan den dag gelegd, heeft hunnen val te weeg gebragt. Twee van hen waren den 2den april in het fort George opgesloten, terwijl vier anderen zich als krijgsgevangenen in handen van sir *C. Napier* bevonden, tot dat eene geschikte gevangenis ter hunner bewaring gevonden zou zijn. 3000 Engelsche troepen zijn voldoende geweest om hunne plannen te verijdelen, en eene uitgestrektheid van 100,000 vierkante mijlen, met een millioen inwoners, met de bezittingen der kroon te vereenigen. Het bezetten van Hyderbad heeft den 20sten februari plaats gehad; de waarde van het aldaar gevonden geld werd op 600,000 ponden sterling geschat, die men meende dat onder het leger verdeeld zouden worden.

— Uit China zijn de berigten grootendeels van commerciëel belang, en hebben, onder anderen, betrekking op eene briefwisseling tusschen den plenipotentiaris en de kooplieden van Canton, over de regeling van het tarief der in- en uitgaande regten. Verder heeft sir *H. Pottinger* een' brief aan den keizerlijken commissaris *Elepoo* gerigt, waarin hij dezen aandachtig maakt op de steeds toenemende zeeschuimerij in de wateren van China, en hem den bijstand van Engelsche oorlogschepen aanbiedt, ten einde, in vereeniging met de Chinesche, daaraan paal en perk te stellen. De keizer had last gegeven om een gestreng onderzoek naar het vermoorden der ekwipaadjen van de Engelsche schepen *Ann* en *Nebudda* te doen.

— Van Kaap de Goede Hoop zijn er berigten tot 12 maart. De zaken bleven in eenen rustigen toestand. Majoor *Smith* had maatregelen genomen tegen zekere tolbelasting, welke de boeren hieven. Deze, van hunnen kant, wilden, door tusschenkomst der plaatselijke regering, eene correspondentie met den staatssecretaris tot de koloniën openen, betrekkelijk hunne aanspraken op de landen, welke zij thans bezet houden.

— Met de laatste over de landengte van Suez aangekomen berigten uit Indië, is ook het verhaal ontvangen van eene zeer bloedige strafoefening, die den 9 en 11den februari te Manilla had plaats gehad, ter zake van den daar voor eenigen tijd uitgebroken opstand onder de bezetting. Tachtig soldaten van die bezetting zijn deswege ter dood veroordeeld, en al deze rampzaligen zijn op de beide genoemde dagen doodgeschoten. Men had ten dien einde te Manilla 3000 man verzameld, en vóór de strafoefening begon, was aan de soldaten met luider stemme aangekondigd, dat ieder hunner, die het wagen mogt, genade voor de veroordeelden te vragen, op staanden voet zou worden doodgeschoten. Het doodschieten van zoo vele veroordeelden heeft dan ook zonder stoornis plaats gehad; doch de medegedeelde bijzonderheden deswege zijn daarom niet minder stuitend.

FRANKRIJK.

Parijs, 30 *mei*. De Kamer der gedeputeerden heeft het wetsontwerp wegens de oprigting van het gedenkteeken voor *Napoleon* met 203 tegen 28 stemmen goedgekeurd. Heden zijn in die Kamer de beraadslagingen over het ontwerp van wet op de suikers aangevangen. De heer *Mermilliod* was de eerste aan het woord. De fabrijkanten van de beetwortelsuiker, zeide hij, hadden al hunne pogingen aangewend, om de commissie uit leden te doen zamenstellen, welke het ontwerp der regering zouden wijzigen, maar het ontwerp der commissie tastte nog veel meerdere belangen dan dat der regering aan. Deze laatste, even als anderen, overtuigd dat een belangrijke tak van binnenlandsche nijverheid aan de algemeene belangen ten offer gebragt moet worden, slaat, tot vergoeding van dit offer, geene slinksche paden, maar den open weg voor. De heer *Garnier Pagès* sprak in eenen anderen geest; noch het plan der regering noch dat der commissie geviel hem; hij wilde iets anders voor beide in de plaats zien gesteld, en bediende zich van deze gelegenheid om het gouvernement wegens de laatst gesloten handelstractaten te gispen, met name aangaande dat met Nederland, aan welks scheepvaart, zijns oordeels, Frankrijk den koffijhandel heeft overgeleverd. Bij het vertrek van den post duurde de zitting nog voort.

— In Spanje duurt de ministeriële crisis langer dan men eerst verwacht had. Volgens sommigen heeft de heer *Cortina* aan den regent verklaard, dat hij niet op de meerderheid der wetgevende vergadering kan rekenen; volgens anderen zou hij de verwijdering der heeren *Linage* en *Ferraz* tot eerste voorwaarde zijner toetreding aan het hoofd der ministers gesteld hebben. De heeren *Olosaga* en *Lopes*, beurtelings tot zamenstelling van een nieuw kabinet geroepen, schijnen insgelijks groote zwarigheden in het midden te hebben gebragt.

— Van Nancy wordt het volgende geschreven:

Ten twee ure des morgens van den 4den mei heeft een vuurbol, ter grootte van 3 of 4 mètres diameter, het luchtruim van het Westen naar het Oosten doorgeloopen. Dit vervaarlijke luchtverschijnsel had eene zoo sterke gloeihitte, dat de landbouwers, vreesselijk verschrikt, niet anders dachten, dan dat dit hemelligchaam hen ging vernietigen. Het luchtverschijnsel scheen slechts op een afstand van 30 mètres boven den grond te zweven, was deszelfs voortgang was zeer langzaam, en het doorliep weinig meer dan een kilomètre per minuut. Sommigen beweren, dat zij, vóór de verschijning van den vuurbol, eene electrieke ontploffing hebben gehoord. De paarden der diligence van Metz op Nancy zijn er zoodanig door schichtig geworden, dat zij het rijtuig op den oever getrokken hebben, waar het, gelukkiglijk zonder eenig verder noodlottig gevolg, is omgestort. Bij zons-opgang is een ander verschijnsel waargenomen: dit gesternte, omringd door eenige wolken, scheen in drie hemelbollen te bestaan, en een zeer levendig gekleurde regenboog ging hetzelve voornit.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 31 *mei*. Met genoegen verneemt men dat het Z. M. den koning der Franschen behaagd heeft, bij bevelschrift van 31 maart jl., den generaal-majoor baron *Nahuys van Burgst*, oud raad van Nederlandsch-Indië, commandeur der orde van den Nederlandschen Leeuw, ridder der Militaire Willems-orde enz., te begiftigen met het ridderkruis der orde van het Legioen van Eer, eene onderscheiding, die onzen waardigen landgenoot thans eerst mogt te beurt vallen, wegens diensten, in vroegeren tijd in onze Overzeesche bezittingen aan Frankrijk bewezen, voor dat zij weder aan het moederland waren gekeerd, en tot wier behoud en bloei baron *Nahuys van Burgst* sedert door veeljarige diensten zoo veel heeft bijgedragen.

Deventer, 31 *mei*. Men verneemt, dat onze gewezen stadgenoot, de verdienstelijke schilder *L. Meijer*, zich thans aan den Helder bevindt. ZEd. is door Z. M. *Louis Philippe* belast met het vervaardigen eener schilderij, voorstellende de landing der Engelschen en Russen in 1799 aan den Helder, voor welk stuk den kunstenaar 20,000 franken is toegezegd.

Maastricht, 8 *mei*. Gisteren en heden heeft rondom onze stad de afperking van den strategischen rayon plaats gevonden, welken de conferencie van Londen wel aan de stad Maastricht op den linker Maas-oever heeft willen toestaan. Deze rayon, welke ons langzaam verstikt, is, gelijk men weet, op 1200 ellen van het glacis genomen. In dezen kring wordt het aan eene stad van 25000 inwoners vergund, eene lucht, met commiesen bezwangerd en doodelijk voor onzen handel is, in te ademen! Het is in dien, voor den handel verpesten atmosfeer, dat eene vereeniging van geleerde diplomaten, ongetwijfeld onder den invloed van eenigen kwaden geest of van eene baatzuchtige staatkunde, beslist heeft, dat Maastricht sterven zou aan eene volslagen uittering, verhaast door de vreesselijke lasten, welke ons heilzaam budget op haar doet drukken.

De afpaling der grenslinie is bij de Maas begonnen in de gemeente St. Pierre, en zal eindigen aan de Maas te Smeermaas, gaande door de gemeenten St. Pierre, Lanaye, Canne, Wolder, Veldweselt, Montenaeken, Kesselt, Lanaken, Smeermaas, enz. De uitwisseling van grondgebied, welke deze grenslinie noodzakelijk heeft gemaakt, is bewerkstelligd door den heer *Bonniver*, ingenieur van het kadaster te Maastricht, als gevolmagtigde van de Nederlandsche commissie tot regeling der grensscheiding, en door den heer *Lambotte*, ingenieur van het kadaster te Hasselt, voor België, in tegenwoordigheid der burgemeesters van genoemde gemeenten.

Vervloekt zij de conferencie van Londen! Zij is het, die ons, zonder eenige noodzakelijkheid, in dien treurigen toestand gebragt heeft. Zij is het, die, geheel onkundig met onze betrekkingen en behoeften, Maastricht in de droevige noodzakelijkheid gebragt heeft, van allengs te verarmen, bij gebrek van handel en overstelpt door belastingen.

Wij zeggen, dat de conferencie, zonder noodzakelijkheid, onze stad in eenen wanhopigen toestand geplaatst heeft. Inderdaad, toen zij dit meesterstuk voortbragt, had zij, zonder eenige moeijelijkheid, een grooter gedeelte van Limburg aan Holland kunnen afstaan, daarvoor bij België geheel Luxemburg voegende; hierdoor zou Maastricht een grondgebied behouden hebben, dat den handel dezer stad voedt. [Wij nemen de vrijheid het *Journal du Limbourg*, — waaruit wij dit artikel overnemen, — op het ongerijmde van dit beweren opmerkzaam te maken. De bondsvesting Luxemburg kon toch bezwaarlijk aan België verblijven.]

Wij hebben altijd den uitslag der conferenciën van Londen als eene ramp voor Limburg beschouwd. De verdeeling van het hertogdom moest noodlottig worden voor onze belangen; wij hebben dit meer dan eens gezegd, en de uitkomst heeft maar al te zeer doen zien dat wij gelijk hadden.

Hoe verder wij komen, hoe meer wij ondervinden, dat de gevolgen der schikkingen, welke ten opzigte van ons genomen zijn, noodlottig moeten worden.

Dit moest zoo zijn. De gevolmagtigden der vijf groote mogendheden, welke te Londen bijeenkwamen, bezigden de kwestie van grensscheiding slechts als een voorwendsel om zich te vereenigen. Het werkelijk doel hunner beraadslaging was de onderdrukking van den revolutionairen geest, en de bescherming der monarchische belangen. De erbarmelijke wijze, waarop de grensscheiding beslist werd, is een duidelijk bewijs, dat men er zich naauwlijks mede bemoeid heeft. Limburg werd opgeofferd; deszelfs wezenlijkste betrekkingen werden verbroken; de meest natuurlijke en nuttigste débouchés werden verstopt; de bespottelijkste verpligtingen werden aan hetzelve opgelegd ten opzigte van het Duitsche verbond; men scheurde er het schoonste gedeelte van deszelfs grondgebied af, en men isoleerde het zoodanig van alle gemeenschap, dat het op den rand van deszelfs ondergang gebragt is. Toen dit geschied was ging de conferencie van Londen uiteen, en Limburg werd aan zijn ongelukkig lot overgelaten.

Bij deze schikking deed de conferencie van Londen de volslagendste onbekendheid met het onderwerp harer beraadslaging blijken. Niets is inderdaad dwazer dan de door haar bepaalde grensscheiding; wanneer men zich had voorgesteld de meest nadeelige grenzen aan eenig land te geven, dan had men niet anders kunnen handelen dan men ten opzigte van Limburg gedaan heeft.

Hetgeen bij de conferencie te Londen in het groot geschied is, zien wij in het klein hernieuwen bij onze schikkingen met België; met dit onderscheid echter, dat hunne hoedanigheid als vreemdelingen eenigzins aan de leden der conferencie tot verschooning kon strekken voor hunne onbekendheid met de plaatselijke gesteldheid; terwijl de commissarissen, door onze regering gezonden, zich op de plaats zelve bevonden, en dus geen enkele reden van verontschuldi-

ging hebben, dat zij de grensscheiding op zulk eene dwaze en droevige wijze hebben daargesteld.

De uitvoering van het tractaat van 5 nov., zoo als deze door de Nederlandsche commissarissen is goedgekeurd, strekt aan verscheidene gemeenten ten verderve. Even als vroeger de Londensche conferencie aan Limburg de voornaamste gedeelten van deszelfs bestaan heeft afgescheurd, — even zoo ontneemt de nieuwe grensscheiding aan vele gemeenten de eenige bronnen van hunne welvaart, zonder welke zij onherstelbaar verloren zijn.

In alles wat men gedaan heeft schijnt men zich beijverd te hebben om zoo nadeelig mogelijk voor ons hertogdom te handelen. Indien België alleen belast ware geweest met het bepalen der grenzen, dan zou het niet beter in zijn voordeel hebben kunnen doen dan nu met medewerking der Nederlandsche commissarissen.

Want wat heeft men gedaan? Men heeft alle goede, voordeelige gronden aan België gegeven, en voor zich behouden.... eenige slechte landerijen, eenige ellendige hutten, eenige onbebouwbare heide-velden. Aan België, daarentegen, staat men de rijkste gehuchten en schoonste weiden af, welke onmisbaar waren voor het bestaan der gemeenten, waarvan zij een gedeelte uitmaakten. Gemeenten, die meer dan 2000 bunders besloegen, zijn tot minder dan 300 teruggebragt.

In een woord, als men de wijze ziet, waarop dat alles geschikt is, dan zou men zeggen, dat de Hollandsche commissarissen, op het voorbeeld van Londensche conferencie, zich met geheel iets anders hebben bezig gehouden dan met de grensscheiding.

Tot hoelang zal Limburg voor Nederland slechts een middel blijven, om de moeijelijkheden te schikken, waarin het geraken kan? Tot hoelang zullen de belangen van het hertogdom van zoo weinig gewigt worden beschouwd, dat men dezelve toevertrouwt aan personen, zoo onbekwaam, en zoo weinig zijne welvaart behartigende, als de Nederlandsche commissarissen dit getoond hebben? Hoelang zal men zoo weinig acht slaan op alles wat tot den bloei van Limburg kan bijdragen?

De hemel geve, dat dit nieuwe offer, hetwelk men onze provincie oplegt, het laatste zij. De hemel geve dat men een weinig meer ter harte neme, wat ons van zoo nabij betreft! Mogen de aanmerkingen, die wij ons veroorloven mede te deelen, een weinig meer eerbied voor de regtvaardigheid ten onzen opzigte inboezemen!

Het verdrag met België is door ons gunstig opgenomen; wij hebben hetzelve toegejuicht als een middel om de moeijelijkheden te doen eindigen, welke iedereen opgeheven wenschte te zien. Maar, als wij hadden kunnen voorzien, op welke wijze dit verdrag ten uitvoer zou worden gebragt, dan hadden wij, in de plaats van toejuiching, geene uitdrukkingen krachtig genoeg kunnen vinden, om hetzelve te laken.

Mengelwerk.

Monumentenwoede.

Kinderen spelen met looden soldaatjes; volwassenen met grafzerken. Zouden de kinderen ditmaal niet verstandiger zijn dan hunne ouders? — Dat laatste spel is toch al te [illegible]. De Duitsche slagboomen zijn gevallen; maar voor elke dorpstraat, op elk open plein zal den reiziger weldra eene lijkbus, een kolossaal standbeeld te paard, eene naakte bevalligheid, een gehelmde held, een treurende genius of iets dergelijks gebiedend toeroepen: »Sta, wandelaar!" — Ons waarde Duitschland zal, inderdaad, weldra allerliefst geillustreerd zijn; een dames-almanak, met staalgravures en goud op sneê, kan niet eleganter uitgedost worden. Dat is de Duitsche kunstzin. Zij zouden zoo gaarne de schoone blaauwe ruimte van het uitspansel met fresco-beelden volkladden, zoo wat eene verheerlijking van koning LODEWIJK of iets dergelijks, als zij er maar bij konden komen. Maar het hemelsplafond is wat al te hoog; en zoo beproeven zij het met de aarde, die hun geheel en al in eigendom is gegeven, zij zullen er nog een *campo santo* uit maken, en de aardappelen-velden zullen zeer duur worden.

Ten deele echter is het ook nationale dankbaarheid. Want het is allerverbazendst, hoe deugdzaam een volk eensklaps, 's nachts, zonder eenige verdere voorbereiding, worden kan. — Vroeger, en dat is nog niet zoo lang geleden, lieten de Duitschers hunne fraaije vernuften van honger sterven en hier of daar onder den grond stoppen, zonder dat zij zich veel over de asch hunner groote mannen bekommerden!

Maar thans, nu de Duitschers, door de oproeping van eene couranten-annonce, vol nationale dankbaarheid geworden zijn, is het geheel anders. Honger lijden mogen de genieën nog wel altijd, dat is nu eens hunne bestemming en dat moet den geest frisch en buigzaam houden, — maar wanneer zij dood zijn, dan toont zich de groote, opregt gemeende droefheid der natie. Wanneer hier of daar een arm dichter aan onbevredigden eetlust sterft, dan waren de Duitsche dames in staat, in de eerste zes weken na zijnen dood, geheel in zwart krip te verschijnen, en in de volgende zes weken met witte hoofddeksels, als had het hun de een of andere hofmaarschalk en ceremoniemeester zoo voorgeschreven. Dan wordt een groot onsterfelijkheids-maal door een kunst-comité aangeregt en geheel Duitschland opgeroepen bij te dragen tot een gedenkteeken voor eenen onsterfelijke.

Men had onze *groote* dooden moeten verschoonen van deze nieuw gestichte monumenten-orde *pour le mérite*, die hun de nakomelingschap, om met den roem der verledene tijden een vergelijk te sluiten, ondanks hen zelven omhangt. — De schoone overlevering van het onsterfelijk genie van een groot mensch, die zegevierend onder ons omzweeft en wiens sterfelijk hulsel geen spoor op aarde heeft achterlaten, wordt daardoor verlaagd in het stof onzer bleeke werkelijkheid, met hare geestdrift der officiele couranten.

Waarvoor behoeft onze WOLFGANG-MOZART een gedenkteeken? — Verkeert hij nog niet steeds onder ons, vrome geloovigen, wien de openbaring van zijn toon-evangelie gegeven is? — In elke boerenschuur, in welke door rondreizende muzijkanten, bij den schijn van smeerkaarsen en met ontstemde violen, zijn DON JUAN wordt uitgevoerd, dat reuzenwerk, hetwelk geene misvorming, geene vernedering de sporen van zijnen goddelijken oorsprong ontrooven kan, wordt hem een verhevener gedenkteeken gebouwd, dan wanneer gij de gansche Beijersche Walhalla op zijn graf plaatstet! — Ook het stof van onzen JEAN PAUL, den rijken verkwistenden dichter, die de vriendelijkste ster van den schitterenden nachtelijken hemel haalde, om een bloedend menschenhart lagchend weder op te rigten en te verzoenen; die steeds als kampvechter aan de zijde der volken stond, om hen te beschutten en kracht bij te zetten tegen geërfde historische magt, — ook zijne stof is onlangs met de koninklijk Beijersche onsterfelijkheids-orde, onder veel pral en het gejuich der Duitsche dagbladschrijverij, openlijk gedecoreerd. Thans verleenen de vorsten, die hunne levende groote dichters niet als hof-poëten aan zich kunnen verbinden, ten minste aan de *dooden* een hofambt, om der toekomst het schoone geloof te rooven, dat *in Duitschland eens een dichter heeft geleefd voor zijn volk!*

En waarom wilt gij ook de ontslapene, wakkere strijders voor uw hoogste goed weder naar omlaag sleuren in het gewoel der partij-woede, ten einde hen te canoniseren?

Vergeet toch niet, dat de *advocatus diaboli* het regt aan zijne zijde zou kunnen hebben, en dat de lauwerkrans, dien gij eenmaal op het graf eens edelen doode hebt gelegd, in het stof vertreden zou kunnen worden!

Daarom laat maar voor altijd rustig voortsluimeren, in zijn koel graf op *Père Lachaise*, den gindschen man, wien het trouwe, Duitsche hart is gebroken op den vreemden bodem, waarheen gij hem verbandet; gunt hem de doodenrust in de vreemde aarde, die hem gastvrij heeft opgenomen. Ook zonder het gedenkteeken der dankbaarheid, dat hem een Fransch beeldhouwer thans oprigt, zouden de door de dwingelandij van have en goed verdrevene vlugtelingen van alle verdrukte natiën het graf van LUDWIG BORNE, op het kerkhof van *Père Lachaise*, hebben gevonden, en zeker had menig Duitsche hand het eenvoudige kruis over het graf van eenen edelen landsman met eenen krans van *immortelles* versierd!! — Laat het u nooit, in eene vlaag van nationale grootmoedigheid, invallen, BORNE's asch te halen uit zijne vreedzame rustplaats, zijn St. Helena, aan welker voeten de rustelooze wereldstad woelt, om het ergens in een invaliden-huis aan allerooogen te onttrekken. Scheurt onzen naneven niet de leerrijkste bladen uit de geschiedenis van ons vaderland!

Neemt een voorbeeld aan de kritische, met gezond verstand begaafde Koningsbergers (1) die te ver van den zetel der Duitsche mode-dwaasheden wonen, om zich maar aanstonds door dezelve te laten medeslepen. Hoort, hoe zij de rust hunner geliefkoosde dooden weten te eeren!

(1) De schrijver woont te Koningsbergen.

Een sentimeel reiziger, die bij toeval eens naar Koningsbergen verdoold mogt geraken (en daar behoort sentimenteelheid toe), dwaalt zeker ook nog wel eens af tot buiten voor de Steindammer-poort, die naar de bescheidene zomer-kolonie voert, in welke de Koningsbergers hunne *villa giatura* plegen te houden, en daar veel stof van den grooten weg met hunne landelijke thee naar binnen slikken. Daar zulk een gevoelvol reiziger, op het voorbeeld van zijnen voorganger YORICK STERNE, boeken pleegt te schrijven, zoo zal hij het ons niet euvel nemen, wanneer wij hem aan eenige zijden met sentimentele opmerkingen helpen.

Wij voeren hem op eenen ter zijde van den weg gelegene opene lap gronds, welke der nabuurschap eenigermate als vodden-markt dient. Daar worden groote hoopen zand tot onderhouding van den grooten weg benevens andere benoodigdheden voor den straatweg bewaard, en daarnevens nog de onnutte, arme dooden, die hunne begrafenis-kosten niet betalen kunnen en tot den jongsten dag daar onder de aarde zijn gestopt. Daarenboven weiden er een paar geiten en eene koe met een blok aan het been. Maar wacht! daar staan nog drie boomen over eene effene grafzerk, welker opschrift uitgesleten en door regen en storm vernield is. Ja, sentimentele vriend! deze grafzerk en die boomen behooren ook tot den inboedel van deze vodden-markt. Onder dezen steen rust THEODER GOTTLIEB VON HIPPEL, wien Duitschland kent en de geschiedenis der letterkunde niet zal vergeten. Zijn stof bevindt zich overigens volkomen wel nevens de beide geiten, en de koe, en de om godswil onder de aard gestopte armen, en zijn geest glimlacht welligt over de onschuldige travestie op zijne *Lebenslaufen nach aufsteigender Linie*, welke zijne latere medeburgers in dezen anticlimax zoo wel hebben bijbehouden. Ook strooijen hem, den geestvollen maker van het boek *Ueber die Ehe*, die alle Duitschlands vrijgezellen zoo dringend tot het huwelijk heeft aangezet, geene dankbare Koningsberger jonkvrouwen op zijnen sterfdag bloemen der herinnering op het eenzame graf. Men moet ook de doode dichters in hunne zonderlinge grillen niet stooren!

Wilt gij echter volstrekt Duitschland met monumenten versieren, zoo rigt ze op voor onze *kleine* dooden, die wij vreezen moeten te vergeten, »nog »voordat de schoenen versleten zijn, met welke wij »achter hun lijk gingen;" rigt zeop aan de *Germaanzche Mythologie*; aan THORWODAN, de koeijen van HERTHA, den vorst der Cheruskers HERMANN en het 13de artikel der bonds-acte (1). — En, wanneer gij wilt, kunt gij ook nog den goeden God een gedenkteeken bij inschrijving oprigten, of gij kunt beneficie-voorstellingen geven of kunst-producten ten beste dezer onderneming doen verloten; want, te rekenen naar de inspanningen der hemel-officianten, om het crediet van hun gezonken huis weder op te heffen, schijnt de goede God, die het toch waarlijk niet aan de wereld verdiend had, in het grootste gevaar te zijn van vergeten te worden. De Berlijnsche vrome kunstraden zullen reeds op aesthetische gronden weten te bepalen, waar het gedenkteeken staan zal, of het in den *Thiergarten*, opdat de wandelaars naar de tent en Charlottenburg steeds God voor oogen zouden hebben, of voor de hoofdwacht staan zal, als pendant voor het monument van prins BLUCHER!

(L. WALESRODE).

Ingezonden stukken.

De wijze Tijdgenoot.

»Hoe wijs is niet die *Tijdgenoot*," zeide ik tot mij zelven, toen ik het nommer van 4 mei 1843 met een onbeschrijfelijk genoegen doorlas. Hij weet alles, hij kent alles, hij ziet alles, hij beslist over alles, en als men hem slechts hoort, komt alles te regt. De staat is reddeloos verloren — zoo luidde het vroeger — indien de regering niet onze aanwijzingen opvolgt; maar dit is nog niet genoeg: de Staten-Generaal moeten ook teregt gewezen worden. Nu wordt hun verteld, dat het regt tot eene vereeniging voor een bepaald doel, hetgeen door de wet niet verboden wordt, onbetwistbaar is, en dat daaruit voortvloeit, dat door de regering het verlof tot het oprigten van geheime genootschappen verleend moet worden. Een gewoon menschen-verstand zou juist eene tegenovergestelde gevolgtrekking hieruit afgeleid hebben; maar zoo diepzinnig is de redenering, dat zij door niemand kan begrepen worden en dat

(1) Waarbij aan alle Duitsche staten eene vertegenwoordiging bij standen belooid werd.

hunne uitspraak even onbegrijpelijk is als die der Sibillijnsche boeken. Jammer is het dus, dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal zich niet tot den *Tijdgenoot* gewend heeft, alvorens haar voorloopig verslag over de begrooting van uitgaven op te maken; want dan zou hij zich wel gewacht hebben zich daarin zoo ten toon te stellen van vrijdom van briefport voor de leden te vragen. Vrijdom van belasting voor de heeren volksvertegenwoordigers! — dat gaat te ver en dat kan *de Tijdgenoot* niet toelaten. Eene geduchte les wordt hun gegeven en zij kunnen het nu tot hunne beschaming lezen, dat zoodanig voorstel tot vrijdom van briefport weleer in het Engelsche parlement werd uitgekreten voor beneden de waardigheid der Kamer en alleen passende voor bedelaars; zoo dat de voorzitter verklaarde, zich te schamen het in omvraag te brengen.

Zoo redeneerde ik bij mij zelven, en zoodra een mijner vrienden te voorschijn kwam, gaf ik aan mijne verontwaardiging lucht. Zoo — zeide ik hem — spannen nu *Tijdgenoot* en *Tolk der Vrijheid* zamen, om de volks-vertegenwoordiging in de openbare meening te schandvlekken; zij heeft het verdient, want voor haar zelve vrijdom van belasting te willen bedingen, terwijl het volk onder den druk der belastingen gebukt gaat, dat is onverdragelijk. Het wordt tijd, om hierop de aandacht der provinciale staten te vestigen, ten einde zij zich voor het vervolg mogen wachten, zulke eigenbelangzoekende afgevaardigden weder in te kiezen.

Zoo draafde ik door, terwijl mijn vriend het tijdschrift in de hand nam en het artikel bedaard doorlas. Ja, ja, — voerde hij mij te gemoet — dat alles klinkt wonder schoon; maar de beschuldiging is inderdaad te zwaar om zoo maar op hooren zeggen geloofd te worden. Onderzoeken wij dus de zaak, voor dat wij verder gaan. Wat! — vroeg ik — zoudt gij gelooven, dat *de Tijdgenoot* zoo ligtzinnig zou handelen, om zulk een blaam te werpen op de vertegenwoordiging, alvorens zij zich van de juistheid harer opgave overtuigd had? Hoe dit ook zijn moge — hervatte mijn vriend — ik moet het in het verslag zelf lezen om het te gelooven; en mij verlaten hebbende keerde hij ijlings met het verslag in de hand terug, mij toeroepende: ik heb het gevonden; het is alles een louter verzinsel, en nimmer is de gedachte bij een lid der Tweede Kamer opgekomen om vrijdom van briefport te verlangen. Hetgeen zij aan de regering vraagt is eenvoudig, dat de *Kamer* (niet de enkele leden der Kamer) even als andere geconstitueerde magten, dien vrijdom mogt genieten, ten einde eene latere verevening, ten gevolge van het betalen der briefporten, te kunnen ontgaan. Het is een louter punt van vorm; want de betaling der uitgeschotene briefporten wordt thans gevonden uit den post, voor schrijfbehoeften en bureau-kosten aangewezen. Lees slechts het verslag op bladzijde 36:

»Voorts wenscht men bij deze gelegenheid der re»gering in bedenking te geven, of niet aan de beide »Kamers der Staten-Generaal vrijdom van briefport »zou behooren te worden toegekend. Uit een finan»cieel oogpunt zou de zaak voor onverschillig kunnen »gehouden worden, omdat toch alle briefporten reeds »uit den post voor bureau- en locaal-behoeften worden »goedgedaan, doch hieraan is eene verrekening verbon»den, die zou kunnen worden vermeden; terwijl het ook »meer eigenaardig schijnt, daar zoo vele autoriteiten »vrijdom genieten, dat de Staten-Generaal, als colle»giën van staat, daarvan niet verstoken blijven."

Niet weinig stond ik verbaasd over deze teregtwijzing, en tot mijne schaamte moest ik bekennen, dat ik mijn vertrouwen verkeerdelijk aan den *Tijdgenoot* had weggeschonken. Neen, zij zijn het niet, die de hervorming van den staat kunnen uitwerken, die zich alles op den mouw laten spelden en hun genoegen vinden in alles te laken en te veroordeelen, al is het hun slechts van verre bekend; ja, die zoo ver gaan in hunnen blinden ijver, om een achtbaar staatsligchaam aan aller verachting prijs te geven op eene valsche beschuldiging. Neen, — zeide ik — van nu voortaan ik lees geen *Tijdgenoot* meer.

Vraag.

Bij de aanbesteding der voetbodenloop der brievenposterij, gewoonlijk aangenomen voor niet ten volle gewoon arbeidsloon, vordert men, *telken drie jaren*, van die arme drommels registratie-, zegel- en legesgelden. Zou het niet menschlievender zijn, die kosten voor rekening van den besteder, ergo van het rijk, te nemen, of wel die stukken *gratis* te doen viseren voor zegel, en *gratis* te doen registreren? Die arme menschen weten meestal niet waar die kosten te krijgen of te leenen, en zien zich door die heffing beroofd met eene korting op het door hen bedongen arbeidsloon, dat zij zoo zuur verdienen en zoo dringend behoeven.

Stedelijke Publicatiën.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem, ontvangen hebbende een besluit van den heer staatsraad-gouverneur dezer provincie, van 21 april 1843, n°. 1/7, (*Provinciaal-blad* n°. 55), nopens de oproeping in werkelijke dienst van de miliciens der ligting van 1842, die bij de verschillende korpsen in reserve zijn geplaatst, brengt zulks ter kennis der belanghebbenden, met aanmaning om zich tijdig ter secretarie dezer stad te vervoegen, ten einde met hunne verpligting in deze te worden bekend gemaakt.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, alhier gebruikelijk.

Arnhem, 8 mei 1843.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem, hiertoe door den arrondissements-ijker der maten en gewigten binnen deze stad verzocht zijnde, brengen hiermede nader ter kennis van de belanghebbenden, en alzoo met alteratie der publicatie van 29 april ll.;

Dat de voornoemde arrondissements ijker hen zal doen waarschuwen, wanneer zij ten zijnen kantore den her-ijk der Nederlandsche lengte- en inhoudsmaten en gewigten kunnen tot stand doen brengen, ten einde voor te komen, dat de belanghebbenden, door noodeloos wachten, geen oponthoud ondervinden.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, alhier gebruikelijk.

Arnhem, 9 mei 1843.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 4 tot en met 11 mei

Gehuwd: E. J. Odendaal met H. Willemsen. — P. van den Groenendaal met C. Puplichusen. — A. Wenters met G. Jansse. — G. Betz met A. Kaarl. — A. Terburg met H. Dohrs.

Bevallen: J. H. Aalbers, geb. Volkers, D. — D. Efting, geb. Limpers, D. — M. J. van de Kamp, geb. Wanders, D. — D. van der Linden, geb. Garritsen, D. — A. E. Broenen, geb. Snorn, D — A. Rikkers, geb. Pitlo, D. — J. E. Otterbein, geb. van de Wal, Z. — A. Frederiks, geb. Stokvis, D. — P. Kleinhout, geb. Pinkert, Z.

Overleden: J. H. Uffing, echtgenoot van J. M. Beenen, 33 j. — G. J. F. Volk, 6 m. — Doodgeb. Z. van J. van Groningen en E. van Sonderen. — P. H. van der Venne, 5 m.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: H. L. le Maire met J. M. Saalmans. — A. Peters-van Driel Schelkes met M. van Zanten. — L. Derks met G. Jacobs. — G. W. Ederveen met H. Janssen. — W. de Wilde met J. M. Simons. — H. Coenders met M. Jansen. — H. Caspertsen, genaamd Bruinekool, met A. B. Hildebrand. — W. Nierhof met J. P. C. Freterus.

Bevallen: R. Lehmans, geb. Beerenstein, D — R. Bode, geb. Walpot, Z. — G. Gulfkers, geb. Scheffers, D. — M. Claassen Crans, geb. Bekker, D. — D. Gensen, geb. Jansen, Z. — M. Peters, geb. Reinen, Z. — H. Jagers, geb. Verwoerd, D. — M. Loeffen, geb. van Kuijk, Z. — G. A. C. Jansen, geb. Drohm, D. — C. Smit, geb. Jong, D. — A. van Heumen, geb. Kempkens, D.

Overleden: J. M. Oversteeg, 1 j. — C. Plamont, 4 m. — H. Frederiks, geb. Cup, 75 j. — C. Vos, geb. Clemens, 57 j. — C. Lodesteijn, 23 j. — E. W. Jansen, 1 j. — A. Michels, 65 j. — E. C. Tesser, 7 j. — M. Jansen, 17 j. — D. van Viersen, 4 j. — E. Koopman, geb. van Meverden, 35 j.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: C. Krabbe met A. C. barones Collot d'Escury. — H. C. P. de Hosson met J. M. B. Löbber.

Bevallen: E. Meijer, geb. van Broekhuijzen, D. — E. van Rijp, geb. Tappers, Z. — H. Vriezen, geb. Niehof, D. en Z. — J. Gerritsen, geb. ten Cate, Z. — M. Ruempol Hamer, geb. Lilge, Z. — G. A. Hulst, geb. Borninkhof, Z. — H. Lindeman, geb. Remmers, D. — M. E. Soer, geb. Lange, D. — J. C. Houtkamp, geb. Siebers, Z. — H. Klaassen, Z.

Overleden: J. Starink, 79 j. — G. Hendriks, 2 j. — A. Bouwmeester, 6 j. — W. van Welbergen, 65 j. — J. C. Sievers, 65 j. — H. Moses: 15 w. — Doodgeb. Z. van A. Hanouwer. — W. Kelholt, 43 j. — H. Garsen, 12 j.

TE TIEL:

Gehuwd: L. van Adel met M. A. Faassen. — J. Weijburg met A. M. Andriesse. — H. J. van der Veen met A. C. Schoonderbeek. — R. van den Berg, weduwenaar van D. de Vree, met G. van der Heijden.

Bevallen: A. Maasbach, geb. Wielders, D. — F. Guillot, geb. Everts, Z. — A. Picat, geb. Chatelin, D. — A. van Kessel, geb. Reuvers, D. — H. van Uitert, geb. Stam, Z. — C. Vermeulen, geb. van Uitert, Z.

Overleden: H. M. van Toor, 6 d. — W. Best, weduwenaar van vrouwe A. E. A. van Pleuren, 48 j.

Advertentiën.

Heden beviel zeer voorspoedig van eene welgeschapene Dochter *A. PITLO*, geliefde huisvrouw van

ARNHEM,
den 9den Mei 1843.

F. RIKKERS.

Mr. *M. J. VAN LÖBEN SELS*, Notaris te *Zutphen*, zal, op Dingsdag den 23sten Mei eerstkomende, doen inzetten, en 14 dagen later, zijnde den 6den Junij volgende, (telkens des voormiddags ten elf ure, in *de Pauw*, te *Warnsveld*,) verkoopen:

1o. Eenen in het midden van het aangename Dorp *Warnsveld*, op ¼ uur afstands van *Zutphen*, aan den Straatweg gelegenen OLIJ- en GRUTMOLEN, voor één en twee Paarden, met dubbeld werk tot voor- en naslag, PLETROLLEN, STAMPERS, OLIJKELDER voor omgeveer 50 Vat, en al hetgeen verder tot zoodanige wel ingerigte en sedert lang met succes gedrevene Fabriek behoort; — benevens eene daar annexe KNECHTS-WONING.

In werkelijk gebruik aanvaardbaar dadelijk na den toeslag.

2o. Een daarover staand zeer net WOONHUIS, met daar achter gelegen TUIN.

In werkelijk gebruik aanvaardbaar uiterlijk met den eersten November, doch waarschijnlijk met 1o. Augustus dezes jaars.

3o. Een stuk BOUWLAND, *het Kaatmansland* genaamd, groot 95 Roeden en 20 Ellen, gelegen in het Baaksche Veld, onder *Steenderen*; Kadastraal bekend Sectie E. No. 206. In gebruik bij *H. HULSHOF*, te *Baak*; doende jaarlijks aan zuivere pacht *f* 40.

Informatiën zijn te bekomen ten Kantore van gezegden Notaris; zoomede, ten aanzien der *twee* eerste perceelen, bij *F. TEN ZIJTHOF*, Molenmaker te *Deventer*, en bij den Eigenaar *E. MAKKINK* te *Warnsveld*.

† † † Aan het VENDU-HUIS, in de *Halve Maan*, te *Arnhem*, den 17den Mei 1843, behalve van de in de Courant van gisteren in het breede omschreven GOEDEREN, mede Vendu van PENDULES, smaakvol in Goud gevatte Voorwerpen voor Etagères enz., enz.

Te zien daags te voren, van 10 tot 6 uur.

§ § § Aangemoedigd door het vertrouwen, den Ondergeteekende in zijne betrekking van PRIVAAT-ONDERWIJZER in de *Fransche*, *Hoogduitsche* en *Engelsche* Taal enz., zoo door Ouders als Opvoeders geschonken, heeft hij besloten, zich voortaan meer uitsluitend aan dit vak toe te wijden, en zich daarin alsnu ook tot de *Omstreken* der Stad te bepalen. — Zoo men nadere inlichtingen mogt verlangen, zal men die onder anderen kunnen verkrijgen bij den Wel Edelen Heer *C. J. DE JONG*, aan wiens Instituut hem sedert ruim anderhalf jaar het Onderwijs in het *Engelsch* en *Hoogduitsch* is toevertrouwd.

Arnhem, den 14den Mei 1843.

B. DE VOS.

PAARDEN, van het schoonste *Vriesche* en *Groningsche* ras, zoo wel voor Koets en Tilbury, als Rijpaarden, zijn te bekomen bij den Paarden-Kooper *J. VAN AALBERGEN*, op den hoek van de Stroomarkt, te *Deventer*.

TE KOOP:

een fraai nieuw HITTE-WAGENTJE met TUIG en HIT, tegen zeer matigen prijs. — Te bevragen in de *Kroon van Holland*, op de Markt.

CONCERT,

te geven door den Heer *ANSELMUS BOTGORSCHEK* (Zang) en de Heeren *BOTGORSCHEK* (Fluit) en *SMIT* (Orgel), op Vrijdag den 26sten Mei 1843, in de Groote Kerk, te *Arnhem*.

Entrée-biljetten zijn à 60 cents, en op den dag van het Concert à 70 cents te bekomen ten huize van den Heer *MARX*, in de Broederenstraat.

Marktprijzen.

Arnhem, 12 mei 1843.

Oude Weit van *f* 00.00 tot *f* 00.00; *Nieuwe Weit* van *f* 7.00 tot *f* 8.75; *Rogge* van *f* 6.75 tot *f* 7.30; *Boekweit* van *f* 6.80 tot *f* 7.00; *Garst* van *f* 5.25 tot *f* 0.00; *Vriesche Haver* van *f* 3.50 tot *f* 00.00; *Voerhaver* van *f* 2.[illegible] tot *f* 3.20; *Witte Boonen* van *f* 00.00 tot *f* 00.00; *Paarde Boonen* van *f* 5.50 tot *f* 0.00; *Graauwe Erwten* van *f* 0.00 tot *f* 00.00; *Groene Erwten* van *f* 0.00 tot *f* 00.00; *Geele Erwten* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Koolzaad* van *f* 00.00 tot *f* 00.00; *Aveelzaad* van *f* 00.00 tot *f* 00.00; *Klaverzaad* van *f* 00.00 tot *f* 00.00; *Aardappelen* van *f* 1.30 tot *f* 1.[illegible] *Boter* van *f* 0.60 tot *f* 0.65 het pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 13 Mei 1 El 7 Palm 9 Duim; gew. 4 Duim; ge[illegible]

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.